

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσπεριοῦδρχ 7.—Ἐξωτεριοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ὄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 14^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 13 Μαρτίου 1904

Ἔτος 26^{ον}—Ἀριθ. 41

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Ἐφάνη καθαρά πλέον ὅτι τὸ πλήρωμα τῆς «Κογκόρδιας» δὲν ἐγνώριζε παρὰ τὸ ὄνομα μόνον τοῦ «Γοργοῦ» που ἦτο ζωγραφισμένον εἰς τὴν πρύμνην, καὶ ὅτι δὲν εἶχε καμμίαν γνωριμίαν μετὰ τὸν κυβερνήτην του.

Ἀνέκτισε λοιπὸν ὅπωςδῇποτε τὸ θάρος του ὁ Χάρρης Μάρκελ. Καὶ ἐπειδὴ ἡ περαιτέρω σιωπὴ του ἐνδεχόμενον ἦτο νὰ γεννήσῃ ὑποψίας, ἠρώτησε καὶ αὐτὸς, ἀφοῦ ἀνέβη εἰς τὸ κόσσαρο :

— Ποῖος κυβερνᾷ τὴν «Κογκόρδιαν»;

— Ὁ πλοίαρχος Τζαίημς Μπράουν! ἀπήντησεν ὁ ἴδιος πλοίαρχος, ὁ ὁποῖος, ὁρθὸς ἐπάνω στὴν γειφυραν, ἦτο εὐδιάκριτος ἀπὸ τὴν στολὴν του.

— Τί θέλει ὁ πλοίαρχος Τζαίημς Μπράουν;

— Γνωρίζετε ἂν τὰ νίκελ εἶνε ὑψωμένα ἢ ξεπεσμένα στὴν Κόρκ;

— Πές του πῶς εἶνε ξεπεσμένα, γιὰ νὰ φύγῃ ἀπ' ἐδῶ... ἐκانونάρχισεν ὁ Κόρτης.

— Ξεπεσμένα! ἀπήντησεν ὁ Χάρρης Μάρκελ.

— Πόσο;

— Τρία σελλήνια κ' ἕξ πέννες... ἐκانونάρχισεν ὁ Κόρτης.

— Τρία σελλήνια κ' ἕξ πέννες... ἐπανέλαβε πιστῶς ὁ Χάρρης Μάρκελ.

— Λοιπὸν... τραβοῦμε γι' ἄλλου, εἶπεν ὁ Τζαίημς Μπράουν. Εὐχριστῶ, πλοίαρχε.

— Εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— Καμμιά πρὸς γὰρ γιὰ τὸ Λίβερπουλ;

— Τίποτε.

— Καλὸ ταξεῖδι τοῦ «Γοργοῦ»!

— Καλὸ ταξεῖδι τῆς «Κογκόρδιας»!

Μὲ αὐτὰς τὰς πληροφορίες, — κρίνχτε πλέον πόσον ἦσαν ἀξιόπιστοι! — τὸ ἀτμόπλοιον ἐστρεψεν, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν ὁρμίσκον Φάρμαρ, ἔκαμιν ὀλοταχῶς καὶ διηυθύνθη βορειανατολικά, πρὸς τὸν λιμένα τῆς Λίβερπουλ.

Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὁ Τζὼν Κάρπεντερ ἔκαμιν τὸν ἐξῆς φυσικώτατον συλλογισμόν:

«Γιὰ τὸ εὐχριστῶ πού του εἶπαμε πόσο πωλοῦνται τὰ νίκελ, ὁ καπετάνιος τῆς «Κογκόρδιας» ἔπρεπε νὰ μας τρα-

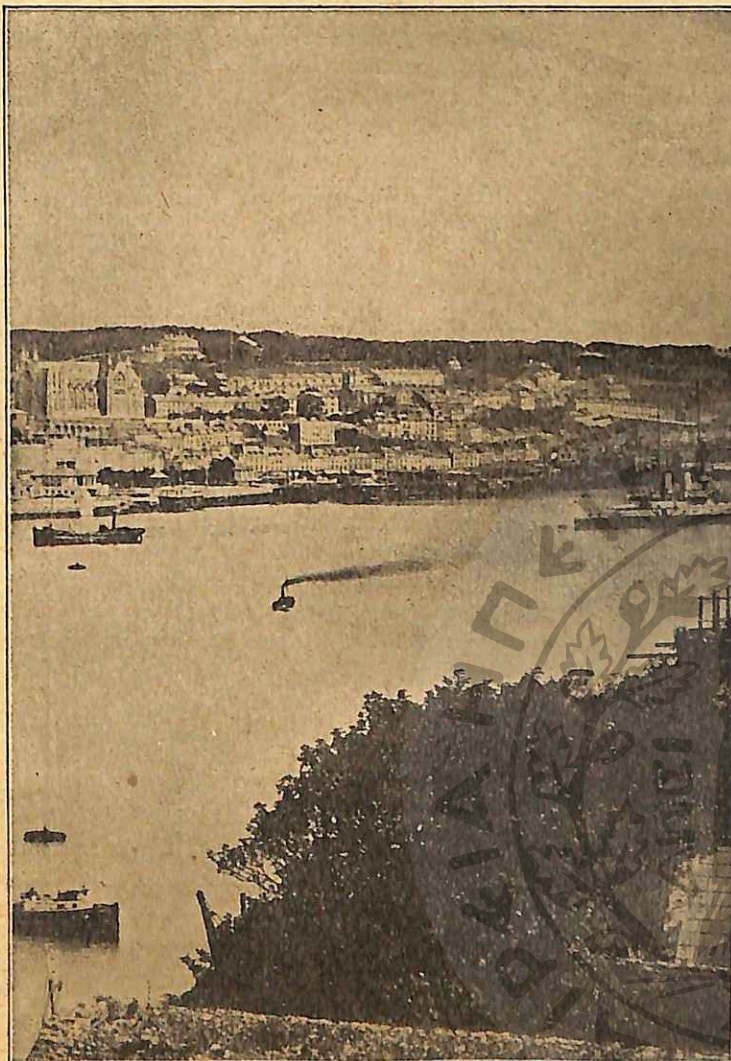
δῆξῃ ρυμούλκιο καὶ νὰ μας βγάλῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ χαταραμένο λιμάνι!»

Ἐπρεπε... Διότι καὶ ὁ ἄνεμος ἂν ἐσηκόνετο, ἦτο πολὺ ἀργὰ διὰ νὰ βγοῦν. Μεγάλῃ κίνησει ἐγένετο ἀπὸ τὴν Κουῖνστάουν ἕως τὸ στόμιον τοῦ λιμένος. Ψαρόβαρκες ἐπήγαιναν καὶ ἤρχοντο, μερικὲς μάλιστα ἔκαμιν ἐτοιμασίας διὰ νὰ ρίξουν τὰ παραγάδια των εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων ἐκατοντάδων μέτρων ἀπὸ τὸ πλοῖον. Ἄν ἄλλως τε ὁ «Γοργὸς» ἐσαλ-πάριζε πρὶν ἔλθουν οἱ ἐπιβάται του, οἱ

ὁποῖοι ἐπεριμένοντο ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν, ἡ ἀναχώρησις του θὰ ἐφαίνετο ὑποπτος. Τὸ καλλίτερον διὰ τοὺς πειρατὰς ἦτο νὰ περιμεῖνουν νὰ νυχτώσῃ.

Ἡ θέσις των ὅμως ἦτο πολὺ δύσκολος· ἐπλησίαζεν ἡ στιγμή, κατὰ τὴν ὅποιαν ὁ Μέντωρ καὶ οἱ Τηλέμαχοι ἐπρόκειτο νὰ φθάσουν εἰς τὸ πλοῖον. Εἶχε 30 ὁ Ἰούνιος, καὶ ὁ κ. Πάττερσων δὲν θὰ ἔχανε οὔτε λεπτὸν διὰ νὰ ἐπιβιβασθῇ τὴν ὀρισμένην ἡμέραν, λίαν πρωί, εἰς τὸν «Γοργόν», μετὰ τοὺς νεαροὺς συντρόφους του. Θὰ ἐφώναζε ἕνα βαρκάρη ἀπὸ τὴν προκυμάν, καὶ δέξου τον μετὰ τὰ μαθητούδια του!

Αὐταὶ αἱ σχέσεις, ἂν καὶ δὲν ἐγνώριζε πόσον μεθοδικὸς ἀνθρωπος ἦτο ὁ κ. Πάττερσων, ἤρχοντο φυσικὰ εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Χάρρη Μάρκελ. Δὲν ἀνδαινε μὲν εἰς τὸ κόσσαρο διὰ γὰ μὴν τον ἰδοῦν οἱ ψαράδες, ἐκύτταζεν ὅμως μετὰ προσοχὴν ἀπὸ μίαν θυ-

Ἀποψις τῆς Κουῖνστάουν.

ρίδα της πρύμνης τί ἐγένετο εἰς τὸν ὄρμον. Ὁ Κόρτης, ἀφ' ἐτέρου, μὲ ἓνα μικρὸν τηλεσκόπιον, ἐδλεπεν ἔως τὴν προκυμάν του λιμένος, εἰς ἀπόστασιν δύο μιλίων, παρακολουθῶν καὶ τὴν ἐλαχίστην κίνησιν. Ὁ οὐρανὸς εἶχε καθαρίσῃ ἀπὸ τὰ σύννεφα, καὶ ὁ ἥλιος εἶχε διώξῃ καὶ τοὺς τελευταίους ἀτμούς της ὁμίχλης. Ἀλλὰ ἄνεμος πούθενά, οὔτε εἰς τὸ πέλαγος κ' ἄν τὰ σήματα τῶν σηματοφόρων ἐδειχναν ἀπόλυτον νηνεμίαν.

—Κάλιο στή φυλακὴ της Κουίνσταουν παρὰ ἐδῶ! ἔλεγε κ' ἐξανάλεγε ὁ Τζὼν Κάρπεντερ. Τουλὰχιστον ἀπὸ ἐκεῖ το στρήψιμο... ἐνῶ ἀπὸ ἐδῶ!...

—Περίμενε, τῷ ἀπεκρίθη ὁ Χάρρης Μάρκελ.

Κατὰ τὰς δέκα καὶ τέταρτον, ὁ Κόρτης ἦλθεν εἰς τὴν θύραν τοῦ καρρὲ καὶ εἶπε:

—Θαυρῶ πως εἶδα μιὰ βάρκα, μὲ καμμιὰ δεκαριὰ ἀνθρώπους μέσα, που ἔρχεται ἀπὸ τὸ λιμάνι.

—Θά μας φέρῃ τοὺς ἐπιβάτες! ἀνέκραξεν ὁ ναύκληρος.

Ὁ Χάρρης Μάρκελ καὶ αὐτὸς ἐπέστρεψαν ἀμέσως μέσα εἰς τὸ καρρὲ καὶ ἔστρεψαν τὰ τηλεσκόπια των πρὸς τὴν βάρκαν.

Ἀμφιβολία δὲν ὑπῆρχεν. Ἡ βάρκα ἤρχετο πρὸς τὸν «Γοργόν» βοηθουμένη ὑπὸ τοῦ ρεύματος τῆς ἀμπώτιδος. Δύο λεμβοῦχοι ἦσαν στὰ κουπιά, καὶ ἓνας ἄλλος ἐκρατοῦσε τὸ τιμόνι. Εἰς τὸ μέσον καὶ εἰς τὴν πρύμνην της ἦσαν καθισμένοι καμμιὰ δεκαριὰ ἀνθρώποι μὲ βαλίτσες καὶ πράγματα τοῦ ταξιδιού...

Ἡ στιγμή ἦτο κρίσιμος. Ὅλον τὸ οἰκοδόμημα τοῦ Χάρρη Μάρκελ ἐκινδύνευε νὰ κρημνισθῇ, ἂν ὁ κ. Πάττερσων ἦ κανεὶς ἀπὸ τοὺς νεαροὺς μαθητὰς ἐγνώριζε τὸν πλοίαρχον Πάξτων. Ἀλλ' αὐτὸ ἐφαίνετο ἐντελῶς ἀπίκνον, καὶ ἐπὶ τῆς ἀπιθανότητος ταύτης ὁ Χάρρης Μάρκελ εἶχε θεμελιώσῃ τὸ σχέδιόν του.

Ἀν ὅμως οἱ βαρκάρηδες ἐγνώριζαν τὸ κυβερνήτην τοῦ «Γοργού», τί θὰ ἔλεγαν βλέποντες τὸν Χάρρη Μάρκελ εἰς τὴν θέσιν τοῦ εἰρημένου πλοίαρχου Πάξτων;...

—Ἐπὶ τέλους, εἶπεν ὁ Τζὼν Κάρπεντερ, δίδων πέραις εἰς τὴν συνομιλίαν τὴν ὁποίαν ἔκαμε διὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ μὲ τοὺς συντρόφους του, ἂς μὴν ἀρίσωμε τοὺς βαρκάρηδες ν' ἀνεδοῦν στὸ καράβι...

—Αὐτὸ εἶνε τὸ φρονιμώτερον, προσέθεσεν ὁ Κόρτης, καὶ ἀνεβάζουμε ἐμεῖς τὰ πράγματα τῶν ἐπιβατῶν.

—Ὅλοι στὰς θέσεις των! διέταξεν ὁ Χάρρης Μάρκελ.

Καὶ πρὶν ἂν ὅλα, διέταξε νὰ ἐξαφανισθῇ ἡ βάρκα, τὴν ὁποίαν εἶχαν κλέψῃ διὰ νὰ ἔλθουν εἰς τὸν ὁρίσκον Φάρ-

μαρ. Ἀν ἦθελαν νὰ φύγουν, τοὺς ἔφθναν καὶ τοὺς ἐπερίσσευν οἱ βάρκες τοῦ «Γοργού». Μερικὰς μπαλταδιές εἰς τὰ μαδέρια—καὶ ἡ βάρκα ἐδόυλιαξε.

Ἐπῆγε κατόπιν ὁ Κόρτης εἰς τὴν πρῶραν, ἑτοιμὸς νὰ πετάξῃ τὴν ἄκραν ἐνὸς σχοινοῦ, ἅμα ἔπερτε δίπλα ἡ βάρκα.

—Μπουρίνι εἶνε κ' αὐτὸ! εἶπεν ὁ Τζὼν Κάρπεντερ πρὸς τὸν Χάρρη Μάρκελ.

—Καὶ θὰ περάσῃ ἴσως, Τζὼν!

—Μπορεῖ...

—Ὅπως ἐπέρασαν τόσα ἄλλα, χωρὶς νὰ μας πειράξουν, Τζὼν... Ἐπὶ τέλους, κανένας δὲν πάει δυὸ φορές στὴν κρεμάλα. Εἶνε ἀλήθεια πῶς κ' ἡ μιὰ φορὰ πολὺ εἶνε!

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ βάρκα ὁλονὲν ἐπλησίαζε, καὶ δὲν ἀπέχετο πλέον πρὸς ἑκατὸν περίπου ὀργυιάς. Οἱ ἐπιβάται της ἐφαίνοντο καθαρά.

Τὸ ζήτημα λοιπὸν θὰ ἐλύετο ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν. Ἀν ἡ ἐξεκάνισις τοῦ πλοίαρχου Πάξτων δὲν ἐγένετο ἀντιληπτή, ὁ Χάρρης Μάρκελ ἐσκόπευε νὰ δεσθῇ αὐτὸς, ὡς πλοίαρχος Πάξτων, τοὺς ὑποτρόφους τῆς κυρίας Σέϋμουρ καὶ νὰ τοὺς ἐγκαταστήσῃ εἰς τοὺς θαλαμίσκους των. Αὐτὸ, φυσικά, θὰ τοὺς ἐδίδεν ἐνασχόλησιν δι' ὅλην τὴν ἡμέραν, χωρὶς νὰ σκεφθοῦν νὰ ἐβγουν εἰς τὴν ξηράν, διὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ ἐπίνειον καὶ τὴν πόλιν.

Ἀλλὰ καὶ ἂν παρετεινετο ἡ μ. π. ο. υ. ἂν ἔσχετο πολλὰς ἡμέρας, ὁ Χάρρης Μάρκελ θὰ εὕρισκε πρῶτα διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐξόδον των. Καὶ ἔπειτα, ποῖος ξεῖρει ἂν δὲν ἐσκόπευε νὰ τοὺς ξεφορτωθῇ, μὲ τὸν ἴδιον τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον εἶχε ξεκάμῃ τὸν πλοίαρχον Πάξτων καὶ τὸ πλήρωμά του;

Ἐδῶκε λοιπὸν τὰς τελευταίας καὶ ὀριστικὰς ὁδηγίας του εἰς τοὺς συντρόφους του. Τοὺς εἶπε νὰ προσέξουν καλὰ νὰ μὴ τὰς λησμονήσουν: δὲν ἦσαν πλέον οἱ πειρατὲς τοῦ «Χάλιφαξ», οἱ δραπέται ἀπὸ τὴν φυλακὴν τῆς Κουίνσταουν... ἦσαν οἱ ναῦται τοῦ «Γοργού», δι' αὐτὴν τὴν ἡμέραν τουλάχιστον. Ἐπρεπε νὰχοῦν τὸν νοῦ των καὶ τὰ μάτια των τέσσερα, μὴν τύχῃ καὶ προσέξουν καμμιὰ λέξιν ὑποπτον, νὰ ἔχουν τὸ ἐξωτερικὸν τιμίων ναυτικῶν, «θεωρίαν ἐπισκόπου» — ὅπως εἶπε ὁ Τζὼν Κάρπεντερ, — διὰ νὰ βγάλουν ἀσπροπρόσωπον τὴν ἀρχόντισσα, ποῦ εἶχε νυχωμένον τὸ καράβι τους!... Ὅλοι ἑκατάλαβαν καλὰ τί εἶδους πρόσωπον ἐπρόκειτο νὰ παῖξουν.

Διετάχθησαν ἀκόμη, ἔως τὴν στιγμήν που θὰ ἐφειγεν ἡ βάρκα διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν λιμένα, νὰ μὴ φαίνωνται ἐπάνω εἰς τὸ κατὰστρωμα... Ὁ ναύκληρος καὶ ὁ Κόρτης ἔφθναν διὰ νὰ παρακάρουν τὰ πράγματα τῶν ἐπιβατῶν.

Διετάχθησαν ἀκόμη, ἔως τὴν στιγμήν που θὰ ἐφειγεν ἡ βάρκα διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν λιμένα, νὰ μὴ φαίνωνται ἐπάνω εἰς τὸ κατὰστρωμα... Ὁ ναύκληρος καὶ ὁ Κόρτης ἔφθναν διὰ νὰ παρακάρουν τὰ πράγματα τῶν ἐπιβατῶν.

Ὅσον διὰ τὸ πρόγευμα, ἀπερασίσθη τὸ τραπέζι νὰ στρωθῇ μέσα εἰς τὸ καράβι, —πρόγευμα μὲ καλὰ φαγητὰ ἀπὸ τὴν τροφιοθήκην τοῦ «Γοργού». Αὐτὸ πλέον ἦτο δουλειὰ τοῦ Ρανυᾶ Κῶρ, ὁ ὁποῖος ἐλογάριαζε νὰ τοὺς ἐνθουσιάσῃ μὲ τὴν γαστρονομικὴν του ἱκανότητα...

Ἦλθε τέλος ἡ στιγμή νὰ κάμουν ὁ, τι θὰ ἔκανεν ὁ πλοίαρχος Πάξτων καὶ τὸ πλήρωμά του. Ἡ βάρκα δὲν ἀπέχετο παρὰ ὀλίγας ὀργυιάς, καὶ, ἐπειδὴ δὲν ἦτο πρόπον νὰ μὴν ἐβγῇ κανένας διὰ νὰ ὑποδεχθῇ τοὺς ἐπιβάτας, ὁ Χάρρης Μάρκελ ἐπροχώρησε πρὸς τὴν σκάλαν τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς.

Περὶ τὸν νὰ εἰπόμεν ὅτι εἶχεν ἐνδοθῇ τὴν στολὴν τοῦ δυστυχοῦς πλοίαρχου, καὶ ὅτι ὅλοι οἱ σύντροφοί του ἐφοροῦσαν τὰ ἐνδύματα, ποῦ εἶχαν εὖρη εἰς τοὺς σάκκους τῶν ναυτῶν.

—Αἱ, ἀπ' τὸν «Γοργόν!» ἐφώνησεν ἓνας βαρκάρης, καὶ ὁ Κόρτης ἐπέταξε τὴν ἄκραν ἐνὸς σχοινοῦ.

Τὸ ἔπιασαν μὲ τὸν γάντιον τῆς βάρκας καὶ το ἔδεσαν εἰς τὴν πρῶραν της.

Ὁ Τωνῆς Ρενὼ καὶ ὁ Μάγνος ἄνδρες, ἐσκάλωσαν πρῶτοι ἀπὸ τὴν ἀνέμωσαν καὶ ἐπῆδησαν εἰς τὸ κατὰστρωμα. Οἱ συμμαθηταὶ των ἀνέβησαν κατόπιν των. Ἐπειτα ἦλθεν ἡ σειρά τοῦ κ. Ὁρατίου Πάττερσων, τὸν ὁποῖον ὁ Τζὼν Κάρπεντερ ἐδοκίμησεν ὑποχρεωτικῶτα νὰ περάσῃ μέσα ἀπὸ τὸ ἀνοιγμά τοῦ παραπέτου.

Κατόπιν ἀνεβιβάσθησαν αἱ ἀποσκευαί, ὀλίγοι δηλαδὴ σάκκοι ἐλαφροί, —ζήτημα ὀλίγων στιγμῶν.

Οἱ λεμβοῦχοι δὲν ἀνέβησαν. Ἦσαν προπληρωμένοι καὶ καλοπληρωμένοι μάλιστα μὲ τὸ παρχάπαν ἀπὸ τὸν κ. Πάττερσων. Ἐλυσαν λοιπὸν, καὶ ἐτράβηξαν πρὸς τὸν λιμένα.

Τὴν στιγμήν αὐτήν, ὁ κ. Ὁράτιος Πάττερσων, πάντοτε τυπικός, ἔκαμε μίαν ὑπόκλισιν, λέγων:

—Ὁ πλοίαρχος Πάξτων;...

—Ἐγὼ εἰμι, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Χάρρης Μάρκελ.

Ὁ κ. Πάττερσων ἐχαιρέτισεν εὐγενέστατα καὶ δευτέραν φοράν, καὶ ἐπρόσθεσε:

—Πλοίαρχε Πάξτων, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σας παρουσιάσω τοὺς οἰκοτρόφους τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς καὶ νὰ καθυποβάλω ὑμῖν τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ἐξαιρετοῦς ὑπολήψεως καὶ τοῦ βαθύος σεβασμοῦ μου...

—Ὅλως ὑμέτερος, Ὁράτιος Πάττερσων! εἶπε κρυφὰ εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ Δουδοβίου Κλωδιῶν ἐκεῖνος ὁ μάγκας, ὁ Τωνῆς Ρενὼ.

Καὶ ἐχαιρέτισε μὲ τοὺς συμμαθητὰς του τὸν κυβερνήτην τοῦ «Γοργού».

(Ἐπεται συνέχεια)

Ν. ΗΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΑΝΑΜΑΡΜΑΡΩΣΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΡΟΧΕΣ, περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, — θαυμασίαν δύσιν θαυμασίας ἐαρινῆς ἡμέρας, — πλανώμενος περὶ τὸ Ζάππειον, ἐπρεχώρησα, διὰ μέσου τοῦ ἱσχυοῦ ἀλσουλίου, μέχρι τῆς γεφύρας τοῦ Σταδίου. Τὸ μάρμαρον, τὸ ἀπέραντον ἐκεῖνο μάρμαρον, τὸ ὁποῖον ἐλευκάζε ὁμβωτικῶς ὑπὸ τὰς τελευταίας λάμψεις, μὲ εἶχεν ἐλκύσῃ ἔως ἐκεῖ. Ἡθελῆσα νὰ ἰδῶ ἐκ τοῦ πλησίον τὸ Στάδιον, — εἶχα πολὺν καιρὸν νὰ το ἐπισκεφθῶ, — κ' ἐπέρασα τὴν γέφυραν τοῦ Ἰλισσοῦ, καὶ παρέκαμψα τοὺς ὄγκους τῶν ἐξωκατακειμένων μαρμάρων, κ' ἐφθασα ἔως τὰ προπύλαια.

Μία εἰδοποίησις, χαραγμένη ἐπὶ τῶν μεγάλων παραστάδων ἀπαγορεύεται ἡ εἰσόδος εἰς τοὺς μὴ ἔχοντας ἐργασίαν, μ' ἐσταμάτησεν ἐκεῖ. Ἀλλ' αἱ παραστάδες ὀρθοῦνται ἀκόμη χωρὶς θυρῶν φυλλὰς οὕτως ἡ θέα τοῦ Σταδίου καὶ ἀπέξω εἶνε ἐλευθέρα. Δὲν εἶχα λοιπὸν ἀνάγκην νὰ παραβῶ τὴν ἀπαγορεύσιν, — ὅπως ἔδλεπα νὰ το κάμνουν μερικοὶ περιπαιχταί, πολὺ ἀτόπως κατὰ τὴν γυνή μου, διότι ποτὲ δὲν πρέπει νὰ ἐμβάινῃ κανεὶς ἐκεῖ ὅπου ἀπαγορεύεται, — δὲν εἶχα, λέγω, ἀνάγκην νὰ το κάμω κ' ἐγὼ, διότι καὶ ἀπέξω ἤμπορῶσα νὰ θαυμάσω τὸ Στάδιον, τελειωμένον, ἀναμαρμαρμένον ὁλόκληρον.

Τὴν ἔξω γὰρ τὸ θέαμα, πραγματικῶς, καὶ πόσον ἐφαίνετο θαυμαστότερον τὴν ὥραν ἐκείνην, ὑπὸ τὰς τελευταίας λάμψεις τῆς θηησκούσης ἡμέρας! Ἡ κολοσσαία, ἡ ἀπέραντος ἐκείνη μαρμαρινὴ ἀγκάλῃ, ἡ ἐτοιμὴ πλέον νὰ περιλάβῃ εἰς τὰ ἐδωλῖα της ἐξήντα χιλιάδας θεατῶν, ἀπῆστραπτε πάλλευκος, χιονάδης, ἐξαισία.

Ἡ ἀνακαίνισις, ἡ ἀναμαρμαρῶσις τοῦ ἀρχαίου Σταδίου, τοῦ Παναθηναϊκοῦ, ὄνειρον ἀκόμη πρὸ δεκαετίας, ἐπραγματοποιήθη, σχεδὸν ἐτελείωσε. Μετ' ὀλίγον τὰ ἡχηρὰ ἐργαλεῖα τῶν λιθοξόνων θὰ παύσουν νῆνευσχον τὴν ἡρεμον πεδιάδα τοῦ Ἰλισσοῦ καὶ τὸν πράσινον λοφίσκον τοῦ Ἀρδητοῦ. Αἱ βρεταὶ μνηχαναὶ τῆς ἀνυψώσεως τῶν ὀγκολίθων, μετὰ τὴν τοποθέτησιν τῶν τελευταίων μαρμάρων εἰς τὴν ἐπάνω-πάνω σειρὰν,

θῆρουν ἐκ τοῦ μέσου, καὶ τὸ Στάδιον, τελειωμένον, μαρμαρίνον ὅλον αὐτὴν τὴν φοράν, — καὶ ὅχι ξύλινον ὅπως τὸ 1896, — μὲ τὴν σφινδόνην του, μὲ τὰς πτέρυγας του, μὲ τὰς κερκίδας του, μὲ τὸν στίβον του, μὲ τὸ ἀποδυτήριόν του, μὲ τὸ περιτείχημά του, μὲ τὰς κλίμακας του, μὲ τὰ προπύλαιά του, — παντοῦ σχεδὸν μάρμαρον, — τὸ Στάδιον περικαλλὲς καὶ στολισμένον μὲ ἀνδριάντας, μὲ προτομάς, μὲ ἀγάλματα, μὲ βωμοὺς, ὅπως ἦτο καὶ εἰς τὴν ἀρχαίτητα, ὅπως το εἶχε κάμῃ ὁ πολυτάλαντος καὶ γενικὸς ἐκεῖνος Ἡρώδης ὁ Ἀττικὸς, θὰ παραδῶθῃ πάλιν εἰς τοὺς ἀθλητὰς, διὰ νὰ συνεχισθοῦν οἱ ἀθάνατοι Ὀλυμπικοὶ Ἀγῶνες.

Ὁ ἥλιος εἶχε δύση. Ἡ ἐργασία τῆς ἡμέρας εἶχε διακοπῇ, οἱ ἐργαταὶ ἀπῆλθον. Μόνος σχεδὸν εἰς τὴν μικρὰν πλατεῖαν τῶν προπυλαίων, σκεπασμένην ἀπὸ συντρίμματα καὶ κόνιν μαρμάρου, ἀτενίζω τὸν ἀνδριάντα τοῦ Γεωργίου Ἀδέρωφ, τοῦ ἀειμνήστου χορηγοῦ τῆς ἀναμαρμαρῶσεως, τείνοντα τὴν δεξιάν καὶ δεικνύοντα μὲ δικαίαν ὑπερηφάνειαν τὸ μέγα του ἔργον. Τιμὴ καὶ δόξα καὶ εὐγνωμοσύνη εἰς τὸν νέον Ἡρώδην τὸν Ἀττικόν!

Εἰμποροῦμεν νὰ καυχώμεθα, ὅτι εἴδομεν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας συντελούμενον ἐν τῶν μεγαλητέρων, τὸ μεγαλότερον ἴσως ἐλληνικὸν ἔργον. Ἡ ἀναμαρμαρῶσις τοῦ ἀρχαίου Σταδίου, μετὰ τῶν αἰώνων ἀπόροδον, ὑπὸ τῶν νέων Ἑλλήνων, θὰ χαραχθῇ μὲ χρυσὰ γράμματα εἰς τὴν ἱστορίαν. Εἰς κανὲν μέρος τοῦ κόσμου δὲν ὑπάρχει, οὔτε εἶνε δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ παρόμοιον ἱδρυμα. Τὸ σχέδιόν του, τὴν μεγαλοπρέπειάν του, τὴν εὐρυχωρίαν του, τὸν πλοῦτον του, ὅλα εἰμποροῦν νὰ τα μιμηθοῦν καὶ ἴσως νὰ τα ὑπεβάλουν. Ἀλλὰ Παναθηναϊκὸν Στάδιον δὲν θὰ κάμουν βέβαια! Ἡ δόξα πού το περιβάλλει, δόξα ἐλληνική, δὲν θ' ἀπομακρυνθῇ ποτὲ ἀπὸ τὸ ἱδικόν μας, καὶ ἔσοι τὴν ἐννοῶν καὶ τὴν αἰσθάνονται, ὅσοι ποθοῦν νὰ λάβουν μίαν ἀκτίνα ἀπὸ τὸ ἀνέσπερον φῶς της, θὰ ἔρχονται ἐδῶ, Ἕλληνες καὶ ξένοι, νῶτα νισθοῦν, νὰ νικήσουν καὶ νὰ στεφανωθοῦν.

Ἀλλ' ἦλθεν ἡ ἐσπέρα. Τὸ ἱερὸν σκότος διαχύνεται. Καὶ συλλογίζομαι: Ἡ γενεὰ μας ἀπέρχεται... Διὰ σὰς τοὺς ἐρχομένους, διὰ σὰς τοὺς νέους ἔγινε τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον. Σεῖς θὰ λάβετε μέρος εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας τοῦ μέλλοντος, τοὺς ἐνδόξους. Ἀλλ' ὅποια εὐτυχία καὶ δι' ἐμέ, ἂν μου δοθῇ ποτε εὐκαιρία νὰ χειροκροτήσω ὡς νικητὴν ἓνα, ἔστω καὶ μόνον ἓνα, ἐξ ὧν μὲ ἀναγινώσκουν σήμερον.

Ποῖος θὰ εἶνε;

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΟΙ ΚΛΕΦΤΟΑΥΓΟΥΛΑΔΕΣ

[ΑΝΑΓΩΓΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΟΡΑ ΠΑΙΔΙΑ ΟΤΑΝ... ΘΑ ΜΕΓΑΛΩΣΟΥΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Γιὰ νὰ φθάσουν ὁμως ἐκεῖ που ἦσαν τὰ αὐγά, ἔπρεπε νὰ ἀνέδουν μίαν ἀνεμόσκαλα. Τὴν ἀνέβηκαν, καὶ ὕστερα ἐπέρασαν μιὰ καμάρα, καὶ ἐπὶ τέλους ἐφθασαν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἡ κυρὰ-Κλωσσα εἶχε τὴν φωλιὰ της. Ἐκεῖ ἐστάθηκε ὁ κύριος Κокκινουσκούφης.

—Τὴν πάθαμε, καϊμένε! εἶπε στὸν σύντροφόν του. Κάθεται ἡ κυρὰ-Κλωσσα, καὶ κλωσᾷ τὰ αὐγά. Πρέπει κ' ἐμεῖς νὰ καθήσουμε...

—Σὶ αὐγά μας! διέκοψεν ὁ Ποντίκαρος.

—Ὅχι, καϊμένε! ἄφησε τώρα τὰς ἀνοστιές. Νὰ καθήσουμε καὶ νὰ περιμεινουμε ὥς που νὰ φύγῃ ἀπ' ἐδῶ.

—Καὶ δὲν μπορούμε τάχα νὰ τη διώξουμε; τοῦ εἶπε στὸ αὐτὸ ὁ Ποντίκαρος, ὁ ὁποῖος ἦτον ἀσυνείθιστος στὲς κλεψίες.

—Καλέ, εἶσαι στὰ σωστά σου; Ἀμα πᾶμε νὰ τὴν πειράξουμε, αὐτὴ θ' ἀρχίσῃ τὰ κακαρίσματα, καὶ θάρῃ ὁ κηπουρός, καὶ τότε πιά φεῖδι κολοβὸ πού μας ἔφαγε!

—Δηλαδὴ... γάτα μὲ οὐρά πού μας ἔφαγε! εἶπεν ὁ ἀδιόρθωτος καλαμπουριστὴς κ. Ποντίκαρος.

Ὁ κ. Κокκινουσκούφης τὸν ἐδάγκασε ἀμέσως στὸ αὐτάκι, διὰ νὰ τοῦ κόψῃ, ὅχι τὸ αὐτὶ, ἀλλὰ τὴν φόραν που ἐπῆρε στὰ ἄνοστα εὐφρολογήματα.

—Ἄς περιμεινῶμεν! ἐπανέλαβεν ὕστερα.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Δοκίμαζε μ' ὅποιον μιλεῖς
Νὰ ὅλῃς ἂν ἔχῃ γνῶσι,
Καὶ λέγε τόσα ὅσα μπορεῖ
Τὸ πνεῦμά του νὰ νοιώσῃ.
(Ἀπὸ τὸ «Μαγεμένο Ποτήρι»)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΦΟΡΕΜΑ

Α'.

— «Ω! τί ώρατο κίτρινο φόρεμα! ἐφώναξεν ἑξαφνα ἡ Ζωή.

Ἐκεῖνο τὸ πρωῒ, ἡ γιαγιά, ἀφοῦ μας ἐπαίδεψε ἀρκετὸν καιρὸν, μᾶς εἶχε δώσει ἐπὶ τέλους τὴν ἄδειαν ν' ἀνοίξω-με καὶ νὰ σκαλίσωμε στὸ μεγάλο σεν-τοῦκι.

Τὸ μεγάλο σεντοῦκι ἦτον ἐπάνω στὴ σοφίτα, ἀνάμεσα σ' ἓνα σωρὸ ἀ-χρηστὰ ἐπιπλα καὶ πράγματα, κοντὰ σ' ἓνα παμπάλαιο ροδάκι. Αὐτὸ τὸ ροδάκι, τὸ εἶχαμεν ὅπως-δήποτε ἐπισκευάσει, ἡ Ζωὴ κ' ἐγὼ, καὶ ἄρρεσε πολὺ τῆς Ζωῆς νὰ πηγαῖν καὶ νὰ κάθεται ἐκεῖ καὶ νὰ γυρίζη, νὰ γυρίζη τὸ ρο-δάκι, ὅπως τὸ ἐγύριζαν οἱ βσι-λοπούλες τοῦ παλαιοῦ καιροῦ, ποῦ ὕφαιναν μόνες των τὰ νυφικά των. Μία φορὰ μάλιστα, πού ἡ Ζωὴ ἐπῆγε τὸς Ἀποκριθῆς πρω-τη φορὰ σὲ χορὸ καὶ εἶχε φορέσει μεσαιωνικά φορέματα, σὰν τὴν Πεντάμορφη Βασιλοπούλα τοῦ παραμυθιοῦ, — τὴν ἐχάσαμε τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ. Τὴν ἐφωά-ζαμε, καὶ καμμὶ ἀπάντησις. Ζωὴ ἀπ' ἐδῶ, Ζωὴ ἀπ' ἐκεῖ! — ἐπὶ τέλους τὴν ἀνεκάλυψα ἐγὼ ἐπά-νω στὴ σοφίτα. Ἦτον καθισμένη ἐμπρὸς στὸ ροδάκι, μὲ τὸ μεσαι-ωνικὸ κουτοῦμί της, κ' ἐγύριζε, ἐγύριζε, ἐγύριζε, — ἐνῶ τὰ μάτια της ἐδλεπαν πέρα ἀπὸ τὸ παρα-θυράκι, πρὸς τὴν Ἀκρόπολιν. «Καθισμένη ἐμπρὸς στὸ ροδάκι...» (Σελ. 84, στήλ. α'.)

καὶ ἦτον ὁληθινὰ χαριτωμένη ἔ-τοι. Σὰν βασιλοπούλα τοῦ παραμυθιοῦ μὲ τὸ ροδάκι της...

Ἄλλ' ὥς ἀφίσω τὸ ροδάκι, καὶ ἄς γυρίσω στὸ σεντοῦκι.

Ἐλεγα λοιπὸν ὅτι ἡ γιαγιά μᾶς εἶχε δώσει τὴν ἄδειαν νὰ τὸ ἀνοίξωμε. Μέσα εἰς τὰ παλαιὰ μεταξωτὰ καὶ λαχούρια καὶ κεντήματα καὶ κρόσσια καὶ χρυσὰ γαλόνια ποὺ ἤραμε, ἦτον καὶ ἓνα φόρε-μα ἀπὸ κίτρινο ἀτάξι, ἐντελὼς τῆς παλαιᾶς μόδας, πολὺ ἀνοικτὸ στὸ λαι-μό, μὲ μιά ὠραία δαντέλα γύρω-γύρω.

Ἦτον διπλωμένο προσεκτικὰ καὶ τυ-λιγμένο μὲ ἓνα ἄσπρο πανί. Τσαλακω-μένο πουθενὰ δὲν ἦτο. Θαρρεῖς καὶ ἦτον ἐντελὼς ἄβατο.

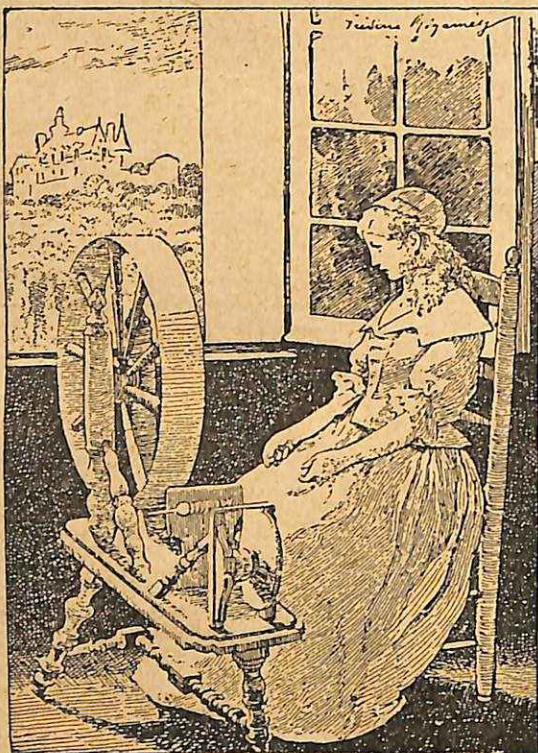
Ἐκλείσαμε γρήγορα-γρήγορα τὸ σεν-τοῦκι, χωρὶς νὰ νυττάξουμε τοὺς ἄλλους θησαυροὺς του, κ' ἐτρέξαμε νὰ κατεβούμε μὲ τὸ ὠραῖο φόρεμα εἰς τὸ δωμάτιον τῆς γιαγιάς, καὶ νὰ τῆς το δείξωμε. Τὴν ἤραμεν ἐκεῖ! ἐκάθητο κ' ἐδιόρθωνε κάλτσες...

— Γιαγιά, γιαγιά! ἐφώναξα ἐγὼ, κύτ-ταξε τί ὠραῖο φόρεμα!

— Τὸ γνωρίζω, μοῦ ἀπήντησε.
— Μήπως... τὸ ἐφόρεσες καμμὶὰ φορὰ; τὴν ἠρώτησα μὲ δισταγμὸν.

Μοῦ ἐφαίνετο ἀπίστευτον, ἡ γιαγιά νὰ φορέσῃ ἓνα τόσο κομψὸ καὶ φαντα-χτερὸ φόρεμα, ἀφοῦ τὴν ἐδλεπα καθημε-ρινῶς μὲ τόσον ἀπλᾶ καὶ σοβαρὰ ροῦχα.

— Μάλιστα, τὸ ἐφόρεσα μιά φορὰ κ' ἓναν καιρὸ, ἀπεκρίθη ἡ γιαγιά. Ἐ-πέρασαν ἀπὸ τότε τόσα χρόνια, ἀλλὰ ἀκόμη ἐνθυμούμαι τὴν κακὴν πρᾶξιν, τὴν ἀμαρτίαν ποὺ ἐκάμα νὰ το φορέσω.

Ἐσκάσαμε τὰ γέλια ἀμέσως, ἐγὼ καὶ ἡ Ζωὴ. Φαντασθῆτε, καλέ, — ἡ γιαγιά, ἡ τέσο καλὴ γιαγιά μας, πού δὲν ἤθελε νὰ κατεβαίνει συχνὰ στὸν κῆπο γιὰ νὰ μὴν πατήσῃ κανένα μυρ-μήκι, νὰ κάμῃ ἀμαρτίαν καὶ κακὴν πρᾶξιν! Αὐτὸ δὲν κ' ἂν ἦτον ἀπίστευτο!

Τὴν παρεκάλεσαμεν λοιπὸν νὰ μας διηγηθῇ τὸ τρομερὸν αὐτὸ συμβάν τῆς ζωῆς της, καὶ ἡ γιαγιά ἄρχισε τὴν ἱστορίαν της:

Β'.

«Ἐπέρασαν πενήντα χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ ἐφόρεσα αὐτὸ τὸ φόρεμα! δὲν το ἐφόρεσα παρὰ μιά φορὰ μόνον, καὶ μοῦ ἐστοίχισε πολλὰ πικρὰ δάκρυα καὶ πολλὲς βραδυὲς χωρὶς νὰ κλείσω μάτι. Πολὺν καιρὸν ἐπείτα τὸ ἐφύλαξα κρε-μασμένο στὴ ντουλάπα μου, εἰς τὸ δωμάτιόν μου, διὰ νὰ το βλέπω καὶ νὰ τιμωρῶ ἑαυτὸν μου διὰ τὴν ματαιοδοξίαν μου καὶ τὸν ἐγωισμόν μου. Ὅταν ἐπέρασαν πολλὰ-πολλὰ χρόνια, καὶ ἐκρίνα ὅτι ἐφθανε πλέον ἡ τιμωρία,

τὸ ἐξεκρέμασα καὶ το ἐφύλαξα στὸ με-γάλο σεντοῦκι, καί... μοῦ φαίνεται πῶς εἶνε χθὲς ἀκόμα!

«Ἐμέναμεν εἰς τὴν Αἴγιναν, ὁ ἀ-δελφός μου Παῦλος (ὁ μεγάλος θετός σας) κ' ἐγὼ. Ἄν καὶ ἤμαθα πολὺ πτω-χοὶ τότε, ἐγὼ, νὰ σας πῶ, δὲν εἶχα ἐννοήσῃ ποτέ τί σημαίνουν αἱ λέξεις στενοχωρία καὶ ἀνέχεια, — τόσον ὁ Παῦλος με ἀγαποῦσε κ' ἐκάμνε τὸ πᾶν διὰ νὰ καλοπερνῶ ἐγὼ.

«Τὴν ἐποχὴν, διὰ τὴν ὁποίαν σὰς ὀμιλῶ, ὁ Παῦλος ἄρχισε τὸ στάδιόν του ὡς ἱατρός. Ὁ πατέρας μας, ὅταν ἐ-ζοῦσεν, ἦτο πολὺ εὐκατάστατος, εἶχε μάλιστα τρία καράβια δικά του. Ἀλλὰ πρὶν ἀπὸ δύο χρόνια, τὰ ἐπώλησεν ὅλα κ' ἐπῆγε εἰς τὴν Ἀγγλίαν ν' ἀγοράσῃ ἓνα μεγάλο ἀτμόπλοιο. Τὸ ἐφόρτωσε μὲ ἐμπορεύματα ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ἤρχετο εἰς τὸν Πειραιᾶ, ἀλλὰ δὲν ἐφθασε ποτέ. Τὸ ἀτμόπλοιο ἐναυάγησε, καὶ ὁ πα-τέρας μας ἐχάθη μαζί μὲ αὐτό. Ἡ μη-τέρα μας ἀπὸ τὴν λύπην της δὲν ἄργησε νὰ μας ἀφήσῃ καὶ αὐτὴ ὀρφανούς... Εὐτυχῶς ὁ ἀδελφός μου εἶχε πᾶρῃ ἐν-τωμεταξὺ τὸ δίπλωμά του, κ' ἐρύγαμεν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας κ' ἐπήγαμεν εἰς τὴν Αἴγιναν ὅπου μας εἶχε μείνῃ ἓνα σπιτάκι ἀπὸ ὅλην τὴν περιουσίαν τοῦ πατέρα μας. Ἐκεῖ λοιπὸν ἐγκατεστάθημεν, καὶ ὁ ἀδελφός μου σιγα-σιγὰ ἀπέκτησε κά-ποιαν πελατεῖαν, — πολὺ φτωχικὰ πράγματα.

«Ἐνὰ καλοκαίρι, ἦλθεν εἰς τὴν Αἴ-γιναν μιά πλουσία οἰκογένεια ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ἡ κυρία Κέδρου, μὲ τὸν υἱὸν της Ἀριστείδην, ποὺ ἦτο δεκαοκτώ ἐτῶν ἐπάνω-κάτω, καὶ μὲ τὴν κόρην της Φωτεινὴν, ἡ ὁποία ἦτο δύο ἢ τρία χρόνια μικρότερα ἀπὸ τὸν ἀδελφόν της. Ἡ Φωτεινὴ ἦτο πολὺ ὠραία, μὲ τὰ γαλανά καὶ γελαστὰ ματάκια της καὶ μὲ τὰ σγουρὸξανθα μαλλιά της.

«Ἐγίναμε ἀμέσως φίλες, καὶ μαζί ἐπερνούσαμε ὅλον τὸν καιρὸ μας, μαζί ἐπηγαίναμε περίπατο, στὴν ἐξοχὴν καὶ μὲ τὴν βάρκα.

«Ἡ κυρία Κέδρου ἦτο εἰς ἀνάρρωσιν. Οἱ γιατροὶ της εἶχον διατάξῃ ἀπόλυτον ἡσυχίαν καὶ ἀνάπαυσιν, στὴ μοναξιά, καὶ θαλασσινὸν ἀέρα. Δι' αὐτὸ εἶχεν ἔλθῃ μὲ τὰ παιδιὰ της στὴν Αἴγιναν, ὅπου ἐπιασε σπῆτι δι' ὅλον τὸ καλοκαίρι. Ἦτο ἔμως πολὺ καλὴ, πολὺ γλυκεῖα καὶ πολὺ εὐγενὴς κυρία. Ἐνθυμούμαι τὴν χαράν ποὺ ἐπῆρα τὴν ἡμέραν ποὺ ἐξήγησεν ἀπὸ τὸν ἀδελφόν μου νὰ με ἀ-φίσῃ νὰ ὑπάγω τὴν χειμῶνα εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ νὰ μείνω μαζί των μίαν ἢ δύο ἐβδομάδας.

«Ἡ φίλη μου καὶ ἡ μητέρα της ἀ-νεχώρησαν κατὰ τὰς ἀρχὰς Ὀκτωβρίου. Ἡ Φωτεινὴ καὶ ἐγὼ ἀνοίξαμε τακτικὴν ἀλληλογραφίαν, καὶ κατὰ τὰ μέσα τοῦ

Δεκεμβρίου ἔλαβα ἓνα γράμμα της. Ἦτο ἡ γιγνὴ διέκοψε τὴν ἱστορίαν της.

— Εἰρήνη, μικρούλα μου, μοῦ εἶπε, βάλε τὸ χεράκι σου στὴν τσέπη τῆς φούστας! θὰ εὕρῃς τὸ γράμμα ποὺ λέγω καὶ νὰ το διαβάσῃς δυνατὰ.

Ἦτον πραγματικῶς στὴν τσέπη τῆς ἀτλαζωτῆς φούστας ἓνα γράμμα κίτρινο ἀπὸ τὴν πολυκοιρίαν καὶ ξεθωριασμένο! ἀλλὰ τὸ γράψιμο ἦτο πολὺ καθαρὸν καὶ εὐανάγνωστον. Καὶ ἔλεγεν:

«Ἀγαπητὴ μου Ἄννα,

«Πρέπει νὰ ἔλθῃς ἐδῶ ὥρισμένως στὰς 22 τοῦ μηνὸς ποὺ περνᾷ τὸ βαπο-ράκι ἀπὸ τὴν Αἴγιναν, διὰ νὰ περῶμε μαζί τὰ Χριστούγεννα καὶ τὴν Πρωτο-χρονιά. Ἡ μητέρα μου εἶνε ἐντελὼς καλὰ τώρα. Ἐγραψε πρὸς τὸν ἱατρὸν. τὸν ἀδελφόν σου, διὰ νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ σε ἀφίσῃ νὰ μας ἔλθῃς. Θὰ πᾶμε καὶ στὸ θέατρο, καὶ μὴν τὰ ρωτᾷς πιά! Εἶδες ποτέ σου μιλέδραμα; Ἐλπίζω ὅτι ἡ μητέρα θὰ μας πάγῃ καὶ σὲ κα-νένα χορὸ... Γιὰ τὸ Παλάτι, εἴμεθα μικρὲς ἀκόμα. Ἐφέτος, ὥς μείνωμεν εὐχαριστημένες μὲ κανένα ἰδιωτικὸν χορόν. Ἐλα καὶ νὰ δῇς πόσον θὰ εὐ-χαριστηθῇς!

«Σὲ γλυκοασπάζομαι.

«Ἡ ἀφωτισμένη φίλη σου,
Φωτεινὴ.»

Ἡ γιγνὴ ἐξηκολούθησεν:

«Ὁ Παῦλος εἶχε λάβῃ πραγματικῶς τὸ γράμμα τῆς κυρίας Κέδρου. Ἐγὼ ἐπήγαίνα νὰ πετάξω ἀπὸ τὴν χαράν μου. Ἀνεχώρησα μ' ἐλαφρὰν τὴν καρ-δίαν, χωρὶς νὰ συλλογίζωμαι μὲ τί βάρος θὰ τὴν ἐφόρτονα εἰς τὴν ἐπιστρο-φὴν. Ὁ Παῦλος μ' ἐμπαρξάρισε σὶδ βαποράκι.

«—Στὸ καλὸ, καὶ καλὴ δισχέδασι, ἀδελφούλα μου! εἶπε καὶ μ' ἐρίλησε.

«Τότε μοῦ ἦλθαν κλάμματα ἀμέσως. Ἦτον ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἄφρα τὸν ἀ-δελφόν μου, καί, σὰν ἀσυλλόγιστο κορί-τσι ποὺ ἤμουν, δὲν εἶχα σκεφθῇ προτήτε-ρα, ὅτι τὸν ἄφρα ὀλεμόναχον στὴ μο-ναξιά του, τέτοιες ἐπίσημες ἡμέρες μάλιστα, κ' ἐπήγαίνα ἐγὼ ἄλλοι νὰ ἐ-ορτάσω τὰ Χριστούγεννα, καὶ νὰ διασκε-δάσω!

«—ὦ! Παῦλέ μου, ἐφώναξα, συγ-χώρησέ με... Συγχώρησέ με, ἀλλὰ δὲν το ἐσυλλογίσθηκα ἐνωρίτερα. Ὅχι, δὲν θέλω νὰ φύγω, δὲν θέλω νὰ σε ἀφίσω τώρα. Τί ἐγωίστρια ποῦ ἤμουν! Δὲν εἶνε καμμὶ ἀνάγκη νὰ πάγω στὰς Ἀ-θήνας, καὶ δὲν θὰ πάγω!

«Καὶ ἠθέλησα νὰ κατεβῶ στὴ βάρ-κα, μὲ τὴν ὁποίαν εἶχαμε πάγῃ στὸ βα-ποράκι.

«—Ἐλα δά, τώρα, μὴν κάνῃς σὰν

μωρουδάκι! εἶπεν ὁ Παῦλος, κ' ἐγέλασε πολὺ, καὶ μ' ἔβαλε διὰ τῆς βίας νὰ καθήσω σ' ἓνα σκαμνάκι.

«Τὸ βαποράκι ἐσφύριζε. Ὁ Παῦλος ἐπήδησε στὴ βάρκα. Ἀμέσως οἱ τροχοὶ ἐγύρισαν, ἡ θάλασσα ἄρρισε, καὶ εἶδα τὸν Παῦλον ὀρθιον πού με ἀποχαιρε-τοῦσε μὲ τὸ μανδύλι. Ἐδῶγα καὶ ἐγὼ τὸ μανδύλακι μου, ἀλλὰ μιά φορὰ το ἐκουνούσα στὸν ἄερα, καὶ δύο φορές ἐ-σκούπιζα τὰ δακρυσμένα μάτια μου, ἕως ὅτου τὸ βαποράκι ἐστρέψε ἓναν κάθ ο καὶ ἐτράβηξε κατὰ τὸν Πειραιᾶ.

(Ἐπεταί συνέχεια)

ΑΝΝΑ ΠΥΡΓΩΤΟΥ

ΙΑΠΩΝΕΖΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 78.)

Ὁ ἄνδρας ἐγέλασε καὶ εἶπε:

— Καλέ, αὐτὸ ποὺ βλέπεις εἶνε τὸ δικό σου πρόσωπο. Αὐτὸ ποῦ σου ἔφερα εἶνε καθρέφτης, καὶ ὁποῖος κυττάξῃ

«Αὐτὸ ποῦ σου ἔφερα εἶνε καθρέφτης.» (Σελ. 85, στήλ. β'.)

στὸν καθρέφτη, βλέπει μέσα τὴν μορ-φή του. Ἄν καὶ δὲν ὑπάρχουν καθρέ-φτες ἐδῶ, σ' αὐτὸ τὸ παράμερο χωρὶς, εἰς τὴν πρωτεύουσιν ὅμως τοὺς γνωρί-ζουν καὶ τοὺς μεταχειρίζονται ἀπὸ τὰ παλαιὰ χρόνια. Ἐκεῖ ὁ καθρέφτης ὀε-ωρεῖται ὡς πρᾶγμα ἀπαράιτητον διὰ τὴν γυναῖκα. Μία παλαιὰ παροιμία λέ-γει «Ὅπως τὸ σπαθὶ εἶνε ἡ ψυχὴ τοῦ σαμουράϊ (πολεμιστοῦ), ἔτσι καὶ ὁ καθρέφτης εἶνε ἡ ψυχὴ τῆς γυναίκας», —καὶ ὁ κόσμος πιστεύει πῶς ὁ καθρέ-φτης εἶνε ὁ δείκτης τῆς καρδίας της. Ἄν τὸν διατηρῇ καθαρὸν καὶ γυαλιστε-ρόν, ἔτσι καὶ ἡ καρδιά της εἶνε καλὴ καὶ ἀγνή. Ἐκτὸς τούτου, ὁ καθρέφτης εἶνε ἓνα ἀπὸ τὰ αυτοκρατορικὰ σύμβο-λα. Λοιπὸν πρέπει νὰ τὸν προσέχῃς σὰν τὰ μάτια σου.

Ἡ γυναῖκα ἄκουσε τὰ λόγια τοῦ ἄν-δρος της, καὶ εὐχαριστήθηκε διότι ἐμά-θαινε πράγματα ποῦ δὲν ἤξευρε ἕως τό-τε. Καὶ ἀκόμα περισσότερον εὐχαριστή-θηκε διὰ τὸ δῶρον, —τὸ σημάδι ὅτι δὲν τὴν ἐλησμένησεν ὁ ἄνδρας της ὅσον και-ρὸν ἔλειπε.

— Ἀφοῦ ὁ καθρέφτης ἀντιπροσω-πεύει τὴν ψυχὴν μου, θὰ τὸν ἀγαπῶ καὶ θὰ τὸν φυλάγω ὡς πρᾶγμα πολὺτιμον, καὶ ποτέ δὲν θὰ τὸν μεταχειρισθῶ ἀπρό-σεκτα, —εἶπεν ἡ γυναῖκα, καὶ τὸν ἐσή-κωσε ἕως τὸ μέτωπόν της, διὰ νὰ δεί-ξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην της διὰ τὸ δῶρον, καὶ ὕστερά τὸν ἔκλεισε εἰς τὸ κουτί του καὶ τὸν ἐφύλαξεν.

Εἶδε τότε ἡ γυναῖκα ὅτι ὁ ἄνδρας της ἦτο πολὺ κουρασμένος, καὶ ἐπῆγε νὰ φέρῃ τὸ βραδυὸν φαγὶ καὶ νὰ τὸν πε-ριποιηθῇ ὅσο καλλίτερα μποροῦσεν. Ἐ-θαρροῦσαν καὶ οἱ τρεῖς τῶν ὅτι πρώτην φορὰν ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἐγνώριζαν τὴν ἀληθινὴν εὐτυχίαν, τόσον μεγάλη ἦτον ἡ χαρὰ των! Καὶ τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ὁ

Τῶν καθυστερούντων τετράδια Μικρῶν
Μυστικῶν δὲν δημοσιεύονται νέα προτάσεις πε-
ρὶ ἀναλλαγῆς, ἃν δὲν ἀποδόσουν πρῶτον διὰ
τοῦ γραφείου μου τὰ ὀφειλόμενα.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἀλιέα τοῦ Κραυσόδοντος (νὰ κρατήσῃς τὸ ψευδώνυμον, τὸ ὁποῖον ἐξέλεξες ἐξ ἀρχῆς, διότι τὸ νῦν προτεινόμενον εἶνε πολὺ ἐκτενές· ἐκ τῶς ἂν εὐρὺς κανὼν συντομώτερον.) Ἀήτητον Πηλίον (θὰ εἶδες βέβαια ὅτι τὸ ψευδώνυμον τοῦτο σοῦ ἐνεκρίθη εἰς τὸ 10ον φύλλον.) Βασιλέα τῆς Νυκτός (ἐδῶσα καὶ τὰ δύο δευτέρω πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα, ὁ ὁποῖος σ' εὐχαριστεῖ θερμῶς· [E] διὰ τὴν ἐξυπνοτάτην ἐπιστολήν.) Περιδοκίην Τρέλλαν, Παν. Γρ. Ἀδ-γουστάτον (ὁ ὁποῖος ἔλαβε τὸ Σῆμα καὶ τοῦ ἤρσε πολλὴ, καὶ ὁδὲν το θεωρεῖ ὡς φυλακτό·) Ἀ-έτειον Ὀμμα (ἔτσι χαίρω κ' ἐγὼ θὰ λαμβάνω γράμμα σου.) Περικλήν Ζαχαρίσαν (ποῦ μου γράφει, ὁ καίμωρος μου, ἀπὸ τοῦ κρεβάτι με 39 1/4 πυρετό· ἔγινε καλὰ;) Νυκτοκόρακα (ἔστειλα δύο Σήματα· εἰς τὴν Χίον ἔχω στείλῃ ἕως τῶρα πέντε· ὥστε εἶσαι ἐκ τῶν πρώτων.) Νεαρὸν Ἡθοποιὸν (τὴ Δραματικὴ Σχολὴ τοῦ Β. Θεάτρου δὲν λειτουργεῖ πλέον· ἀλλ' ὑπάρχει ἕλλη Δραμ. Σχολὴ εἰς τὸ Ὁδεῖον· εἰμ-πορεῖ κάλλιστα νὰ σημειώσῃς καὶ τῶν ἰδικῶν σου Ἀσκήσεων τὰς λύσεις· εἶπα εἰς τὸ ἄλλο φύλλον, ὅτι αὐτὸ εἶνε δικαίωμα καὶ προνόμιον.) Ἀγεμῶν τὸ Βουνοῦ (διὰ τὰ ἔλαβα.) Ἐρ-δοξον Μεσολόγγιον (βεβαίως ἡ Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογγίου σοῦ ἐπρότεινε πρὶν ἰδῆν τὴν πρότασιν σου· καὶ τώρα πού την εἶδε, θὰ σου στείλῃ τετράδιον πρώτῃ.) Παιδικὴν Χαρὰν ([EE] διὰ τὴν ὠραϊοτάτην ἐπιστολήν· ὁ Ἀνα-νίας σ' εὐχαριστεῖ πολὺ δι' ὅσα γράφεις καὶ σου ἀπαντᾷ ὅτι δὲν σε; ἐλητμόνησεν, ἀλλ' ὅτι ἔπαυσε τὰ Ἀλογοπαίγνια του, ὅσα εἶδε ὅτι ἐμάθατε νὰ κόμμετε καὶ σεῖς;) Λευκὸν Φασί-ολον (ἔστειλα.) Ἀπόρρον τοῦ Πύρρον (εἶδες βέβαια τὸ ψευδώνυμον σου.) Βοσκοπούλαν τοῦ Μικροῦ Αἵμου ([E] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπι-στολήν· ὅλοι οἱ συνεργάται μου καὶ ἰδιαιτέρως ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστούν δι' ὅσα γράφεις, καθὼς καὶ τὸν καλὸν σου πατέρα, ποῦ εἶνε τα-κτικὸς ἀναγνώστης τῶν «Ἀθηναϊκῶν» Ἐπιστο-λῶν·) Ὑπερήφανον Ἰππέα (φυσικά, ὄλιγον κατ' ὄλιγον θάναδειχθῇ καὶ τὸ Σουλγιὸς σας, τὸν ὁποῖον εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας του.) Γερ. Β. Σωτηροπούλον (ναί, ἀρκετοὺς συνδρομητὰς ἔχω καὶ εἰς τὸ Ἀηδοῦρι· ἂν ἐ-ρωτᾷς δι' ὅλην τὴν Κεραινήν, ἔχω πόρα πολλοὺς.) Γ. Ν. Παρίσην (ἔστειλα τὰ φύλλα καὶ σου ἔγραψα.) Μικρὸν Βολιωτοπούλαν (ἔστειλα· σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις.) Θυρωρὸν τοῦ Παραδείσου (ὁ ὁποῖος δὲν ἀνέ-γνωσεν εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν γλυκύτερον καὶ τερπνότερον περιποδὸν ἀπὸ τὸ ἰδικόν μου· ἀλλὰ διὰ τὸ μου ἔστειλε τετράδιον Μ. Μουσικῶν χωρὶς τὸ δεκάλεπτον γραμματόσημον που λέγει ὁ Κανονισμός; ἂς ἐνθυμηθῇ, εἰς ἕλλην εὐκαι-ρίαν, νὰ μοῦ το στείλῃ.) Ἀνδρομάχην Βρε-τοῦ (Χόρτην τῶν Λύσεων ἔστειλα.) Ἀεροναύ-την ([E] διὰ τὴν ὠραίαν περιγραφήν.) Ὁπτασία Παράδεισον, Νέον Μαργαρίτην (σοῦ ἀπαντῶ ὅσα καὶ παραπάνω πρὸς τὸ Ὀνειρον Θερινῆς Νυκτός.) Ἐρμιορ Ζαχαράν (ποῦ ετοίμασε φωτογραφίας διὰ νὰ τὰς στείλῃ εἰς τὸν Δια-γωνισμόν· οἱ ἄλλοι τι κάμνουν; ἐτοιμάζουν;) Ἐσπερίαν Αἶθρα (κατενθουσιασμένην ποῦ ἔ-λαβε τὸ προσφιλέστατον Σῆμα·) Δούκισαν τῶν Σαλῶνων· καὶ) Φρᾶ-Διάβολον (τὸ διπλοῦν φυλλάδιον με τὴν Κυριακήν, θὰ εἶνε τὸ τελευ-ταῖον τοῦ Μαρτίου.) Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου (εὐχαριστῶ πάρα πολὺ δι' ὅσα γράφεις· ναί, δὲν εἶχα καμμίαν ἀμφιβολίαν. . .) Ἀνδρέαν Κοκ-κῶνην (ἔστειλα.) Κόκκινον Κρίνον ([EE] διὰ τὴν καλλιγραφικὴν καὶ ὠραίαν ἐπιστολήν· σὲ συγκαίρω διὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμούς.) Μικρὸν Ἀθηναῖον, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 6 Μαρ-τίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 21 Ἀπριλίου

Ἡ λύσις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ διον νὰ γράψωι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Ἐφημερίᾳ 90ς εἰς φανίλλους, ὅν ἕκαστος περιεῖχε 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

121. Λεξιγύριφος.

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε ἄνθος
Τὸ ἄλλο ἀντωνυμία,
Τὸ σύνολόν μου νῆσος
Τῶν ἰδικῶν μας μία.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Τριπολιμίου

122. Συλλαβογύριφος.

Σοῦ φθάνουν τρεῖς γράμματα νὰ γράψῃς μία λέξι,
Ποῦνε νησί γνωστότατον κ' ἔχει στοιχεῖα ἑξή.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Κρήσης Κοραϊδῶς

123. Μεταγραμματισμός.

Ἀδικα κάμνω τὸν κόπον
Μὴ νὰ βγάλω Νῖνὰ βάλω·
Ὅρος ἦτο καὶ τὸ πρῶτον,
Ὅρος εἶνε καὶ τὸ ἄλλο.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Σπίνου

124. Λένιγμα.

Ρωμαῖς τις διάσημος τὸ ἀρσενικόν μου,
Ὅνομα ἐκ τῶν τῆς Γραφῆς τὸ θηλυκόν μου.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Γρανικοῦ

125. Ἀστήρ.

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἄ-
τερσκοι διὰ γραμμάτων
οὕτως ὥστε νάναγινώ-
σκωνται· καθέτως πόλις
τῆς Ἑλλάδος, ὁριζοντίως
χώρα τῆς Μ. Ἀσίας, δι-
αγωνίας δὲ ἔντομον καὶ
νῆσος Ἑλληνική.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ὀλύμπου.

126-127. Μεταμορφώσεις.

1. — Ὁ ἔδιος δι' 6 μεταμ. νὰ γίνῃ ἄλλος.
2. — Ἡ πείρα δι' 8 μεταμ. νὰ γίνῃ κόρος.

Ἐστᾶλη ἀπὸ τοῦ Λαίμαρχου Ποντίου

128. Συμπλήρωσις φράσεως.

Ὁ—ἀδικῶν—δεῖται—

Ἐστᾶλη ἐπὶ τοῦ Ὑψηλίου τοῦ Ἀίου

129. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζήτου-
μένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ
τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέξῃς, σχημα-
τίζουν Ῥωμαῖον Ἀυτοκράτορα:

1. Ἀρχαία θεά. 2, Ἰχθυό. 3, Πόλις τῆς
Ἑλλάδος. 4, Ἐντομον. 5, Πτηνόν. 6, Μα-
λάκιον. 7, Πόλις τῆς Ἀσίας. 8, Ἡραϊστειον.
9. Μάντις.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶ Ἀνθοκόμου

130. Φωνηεντόλιπον

★ - μ - δ - μ - κ

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κορυθαίλου Ἐκτοῦ

131. Γρίφος

α α
α Μ α μελ. 1
α α
α α
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ζίνας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 1-23.

1. Σκελίς (σύ, κελία.) — 2. Ἀλγ. ὄλας.
3. Θέα-θεά.
4. ΔΙΣ ΚΩΣ
ΔΔΣΟΣ ΟΙΝΟΣ
ΣΙΣΥΦΟΣ ΕΝΘΦΩΝ
ΣΟΦΟΣ ΑΒΥΣΙΝΙΑ
ΣΟΣ
6. ΒΑΣΙΛΕΥΣ (Ἀντι-
βας, Σκυτία, ἱππὶς, Γίβ-
βων, Κωνσταντία, ταῶς,
ὠτὶς, Νίκαια.) — 7-9. 1, Διότι λέγεται

κοχλίτριον. 2, Ἡ μωρέα (εἰμ' ὠραία.) 3, Εἰς
Τρῶς (Ἰστρος.) — ΚΑΔΙΕ-ΝΑΝΤΗ
(ΚΝήμη Ἀδρών, ΔΝεῖπερος. ἸΤα-
μός, ΕΗροχάριον.) — 11-15. Ὁ
ἀδελφὸς τοῦ χωρικοῦ σχηματίζεται
ἐπάνω, μετὰ τῶν κλάδων τοῦ δέν-
δρου. Ὁ σκύλος Μοῦρως εὐρίσκει-
ται παρὰ τὸν δεξιὸν πόδα τοῦ χωρι-
κοῦ. Ὁ σκύλος Ἀζὼρ σχηματίζεται
εἰς τὸ ἴδιον μέρος, ἀλλὰ φαίνεται ἀν-
τιστρέφως. Κάτω, πλησίον τοῦ τοί-
χου, φαίνεται τὸ κουνέλι, καὶ ἀνω-
θεν αὐτοῦ σχηματίζεται καὶ ἡ χελώ-
νη. Αἱ ἀπέναντι εἰκόνες τὰ λι-
γουν καλλίτερα. — 16. Ἐστ-
τῶχει τὸ λινάρι, — νὰ ἀνθῇ τὸν
Ἀλωνάρη. — 17 Ἀγαπῶ πο-
λὺ τὸν περίπατον.

18. Θεώρημα (θεῶ-ρήμα.) — 19. Κύρνος·κύ-
κνος. — 20. Ὀλβος·Βόλος. — 21. Παῦλος·παύλα.
22. ΟΥΡΑΝΟΣ 23-24. 1, Κώνωψ,
κῶνων, κῶνον, κῶ-
νος, κῶρος, ὄμος,
ΔΑΚΜΑΝΗ δμως, ὄλος, ὄλος,
ΚΑΠΑΡΙΣ ἦλος, Μῆλος, μύλος,
ΠΟΤΕΡΟΣ ψύλλος. 2, Ψύλ-
ΣΙΚΕΛΙΑ λος, μύλος, μόλος,
πόλος, πόρος, κόρος,
κόρις. — 25 — 29. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ ΥΣ:
πολύς, δύσις, Μυσία, ἡδύς, δρῆς. — 30. α'
ΠΕΡΣΗ, ΑΚΟΜΗ (Πράγα, ἙλΚω, ΡίΟν,
ΣάΜος, ἩζΗ.) 6'. ΡΑΙΝΩ, ΑΓΑΥΗ (Ρέα,
ἈρΓος, ἸνΔρος, ΝαΥσικᾶ, ὉσΗέ.) γ'
ΠΑΡΑ, ΡΟΙΑ (ΠέΡση, ἈκΟμη, Ραῖνω,
ἈγΑύη.) — 31 Μῆλλον εὐλαβοῦ φύγον ἢ κίνδυνον.
— 32. Παῖς ὢν κόττιος ἴσθι, ἡδὼν ἐγκρατῆς.

ΟΙ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ συνδρομηταὶ τῆς «Δια-
πλάσεως τῶν Παίδων»
ὅσοι δὲν δύνανται νὰ στέλλουν τὴν συνδρομήν
των ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, παρακα-
λοῦνται νὰ καταβάλλωσιν αὐτὴν πρὸς τὸν ἐν
Ὁδησῶ καθηγητὴν κ. Ἀναστάσιον Ν. Μάλ-
τον, (rue Pouschkin, No 66), εὐγενῶς
ἀναδεχθέντα τὴν ἀντιπροσώπῃα τοῦ ἡμε-
τέρου περιοδικοῦ καθ' ἅπασαν τὴν Ρωσσίαν.
Παρὰ τῷ αὐτῷ κ. Ἀντιπροσώπῳ ἐγγράφονται
καὶ νέοι συνδρομηταὶ ἐξ ὁιασδήποτε πόλεως τῆς
Ρωσσίας, καὶ γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι τό-
μων τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς Βιβλιοθήκης τῆς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

(Ἰδρύθη τῷ 1879)

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν· δραχ. 7

Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν· φρ. χρ. 8

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦν ἀπὸ τὴν 1ην οἰοῦντις
μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΑΓΟΡΑΣΤΑΙ ΚΑΤΑ ΦΥΛΛΟΝ

Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λεπτὰ 15

Τὰ διπλᾶ φύλλα λεπτὰ 30

[Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν φρ. 0,15 καὶ φρ. 0,30]

Οἱ κατὰ φύλλον ἀγοράσται δύ-
νανται νὰ ποικίλωσιν διὰ τὰ δικαιώμα-
τα τοῦ συνδρομητοῦ, πληρώνοντες ἐ-
φάπαξ δι' ἕν ἔτος φρ. 1,20, καὶ διὰ τὸ
Ἐξωτερικόν φρ. 1,20.

Οἱ ἐν Ἀθῆναις δύνανται νὰ ποικίλωσιν τὸ φύλ-
λον καὶ ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ Γραφείου. Ἀλλ'
οἱ ἐν αἷς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ πρέ-
πει νὰ συνεννοήθωσιν πρὸς τινὰ τῶν ἐν τῇ πό-
λει τῶν Πρακτόρων τῆς Διαπλάσεως, ἡ-
τοι τῶν τακτικῶν συνδρομητῶν, ὅσοι ἔχουν
ἀναλάβῃ τὴν εὐγενῆ φροντίδα τῆς διαδόσεως
τοῦ φύλλου μας.